

ת"פ 5779/09/21 - מדינת ישראל נגד פיראס חוסייני

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 5779-09-21 מדינת ישראל נ' חוסייני(עציר)

בפני	כבוד השופט אלכס אחרט
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	על ידי בא כוחה עו"ד ישראל בן שושן ומתמחה
הנאשם	הגב' שי לי פדידה
	פיראס חוסייני (עציר)
	על ידי בא כוחו עו"ד עאדל בויארט

גזר דין

הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן ממנו עולה כי בתאריך 29.08.21 בשעה 08:45 או בסמוך לכך, בביתו של הנאשם שבשכונת עין ג'רר, באום אל פחם, בחיפוש שנערך כדין במקום על ידי שוטרים, נמצא הנאשם כשהוא מחזיק בחדר השינה, בארון הבגדים בנשק מסוג אקדח חצי אוטומטי FN מספר סידורי C43502 שיש בכוחו לירות כדור ובכוחו להמית אדם (להלן: "הנשק"), כשהוא טעון במחסנית תואמת המכילה 13 כדורי תחמושת בקוטר 9 מ"מ (להלן: "אביזר הנשק" ו-"תחמושת"), וזאת בלא רשות על פי דין.

על בסיס הודאתו, הורשע הנאשם בעבירות של **החזקת נשק שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") **והחזקת חלק של נשק או תחמושת** - עבירה לפי סעיף 144 (א) סיפא לחוק העונשין.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש הגישה ב"כ המאשימה את תמונות המוצגים (הנשק, המחסנית והתחמושת - ת/1) ועמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים החברתיים שנפגעו, שלום הציבור ובטחונו. המאשימה הדגישה כי מידת הפגיעה בערכים אלה איננה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל אלא גם בפוטנציאל של פגיעה בחפים מפשע וערעור בטחון הציבור והסדר החברתי, הנובע מאותן עבירות. המאשימה הדגישה כי מיגור הנגע של החזקת נשק בלתי חוקי והשימוש בו, הפך למטרת על בקרב גורמי אכיפת החוק, ובתי המשפט ראו בעבירות הנשק כעבירות שיש להחמיר עם מבצעייהם על ידי הטלת מאסרים ממושכים.

בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם, עמדה המאשימה על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דומות, תוך הפניה לאסופת פסקי דין מטעמה (ת/3). כן עמדה המאשימה על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובכלל זה,

העובדה כי הנשק הוסלק בתוך ארון בגדים כשהוט טעון במחסנית מלאה בכדורים.

המאשימה סברה כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר וביקשה בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בעיקר עברו הפלילי של הנאשם (2/ת) והצורך להרתיע את הרבים בעבירות נשק ועל אף ההודאה, למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם. לצד זאת, מבקשת המדינה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי וקנס.

מנגד, באשר לנסיבות העבירות, בא כוח הנאשם ציין שבראיות המאשימה קיימת חוות דעת של מעבדת הנשק בה נקבע שהנשק לא היה קשור לאף אירוע פלילי (נ/2).

הסנגור הפנה לאסופת פסקי דין מטעמו (נ/1) תוך שסבר כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצות בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר.

בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, עמד הסנגור על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וביקש להתחשב בהודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה ובחיסכון בזמן השיפוט. עוד ביקש הסנגור שלא למצות את הדין עם הנאשם, נשוי ואב ל-5 ילדים, 4 מהם קטינים הסמוכים על שולחנו והוא המפרנס היחיד, התומך גם באמו החולה.

הסנגור הדגיש כי על אף שלחובת הנאשם מספר הרשעות קודמות, האחרונה בהם התיישנה לפני 8 שנים וכי מזה 16 שנים לא ביצע הנאשם אף עבירה. לאור האמור, ביקש בא כוח הנאשם למקם את הנאשם בתחתית המתחם אותו ציין.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת מעשיו של הנאשם, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם. הנאשם

במעשיו פגע בערכים חברתיים של שלום הציבור ובטחונו, הגנה על חיי אדם ועל הסדר הציבורי הואיל ונשק המוחזק שלא כדין עלול להביא לפגיעה בשלטון החוק ובנושאי שלטון החוק המבצעים את תפקידם.

פסיקת בתי המשפט, במיוחד בשנים האחרונות, מחמירה מאוד בעבירה של החזקת נשק שלא כדין וזאת נוכח התופעה החמורה והמסוכנת של החזקת נשק בידיים שאינן מורשות לכך. החזקת נשק שלא כדין יש בה כדי להוביל, והיא אכן מובילה בפועל, למקרים חמורים של שימוש מסוכן בנשק, בין אם משום שהנשק מגיע לידיים עברייניות, או כאשר הנשק מגיע לידי מי שמנסים לפגוע בביטחונם ובשלומם של תושבי המדינה, ובין אם מחמת שנגרמות תאונות מחמת השימוש בנשק. עמדת בית המשפט העליון היא שעל בתי המשפט לתרום את חלקם במיגור תופעה מסוכנת זו על דרך של החמרת

הענישה עם מי שמחזיק בנשק שלא כדין.

כפי שנכתב בע"פ 8416/09 **מדינת ישראל נ' חרבוש ואח'**, (ניתן בתאריך 9.6.10 [פורסם בנבו]):

"חומרתה של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוען של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה. כשעסקינן במי שהעולם הפלילי אינו זר להם - כמו כמה מן המעורבים בערעור שלפנינו - ובנשק שלו משתיק קול המוחבא במקום "בלתי טבעי", מקבלים הדברים משנה תוקף. כפי שציינה חברתי הנשיאה ד' ביניש, המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה (ראו ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, סעיף 4 ([פורסם בנבו], 19.4.04)). יש לעשות כן עוד בטרם ייעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל...".

עוד מצאתי להפנות לדבריו של בית-המשפט העליון בע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ירין ביטון**, (ניתן בתאריך 14.2.21 [פורסם בנבו]):

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות דיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי

נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח)).... הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העבריינים עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק....".

ערכים אלו עליהם עמדתי כולם נמצאים בסיכון ממשי מקום בו מחזיק הנאשם באקדח מסולק בארון בגדים כאשר הוא טעון בתחמושת חיה.

בתי המשפט בכלל ובית המשפט העליון בראשם, קבעו מדיניות ענישה מחמירה ביחס לכל מי שעובר עבירות בנשק. מדיניות מחמירה זו הינה פועל יוצא של ריבוי המקרים שבהם נעשה שימוש בנשק המוחזק שלא כחוק המסכן חיי אדם. עמד על כך כב' השופט עמית בע"פ 2398/14 אלהזייל נגד מדינת ישראל (ניתן בתאריך 8/7/14 [פורסם בנבו]) בציינו כך:

"אחזור ואדגיש את מדיניות ההחמרה בעבירות נשק, שבאה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין של בית משפט זה בשנים האחרונות...לזמינות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך יש פוטנציאל לשמש ל"חיסול חשבונות" ול"פתרון סכסוכים" כמו גם לעבירות חמורות נוספות. המציאות בארצנו מוכיחה כי הקלישאה אודות האקדח במערכה הראשונה אינה מדויקת, באשר לעיתים מזומנות האקדח אינו ממתין עד למערכה האחרונה ויורה עוד קודם לכן, מכאן, שבעבירות כגון דא, גם לשיקולי ההרתעה משקל של ממש."

לאחרונה, עדים אנו לקריאות של בתי המשפט בכל הערכאות, להעלות את רף הענישה בעבירות הנשק לסוגיהן. בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (5.11.19 [פורסם בנבו]) יצאה קריאה ברורה ומפורשת להחמיר בענישה בעבירות נשק:

"המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הרתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן"

באשר לבקשת הסנגור לקביעת מתחמי ענישה חמורים פחות מאלו שאליהם הפנתה המאשימה מצאתי לנכון להפנות לדברים נוספים שנכתבו בעניין סובח, שלדאבון הלב, רלוונטיים מתמיד בימים טרופים אלה כאשר אנו מתבשרים חדשות לבקרים על שימוש לא חוקי בנשק בסביבה אזרחית:

"..לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל'מכת מדינה', ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן...השימוש בנשק חם

ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה ... על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת"

וכפי שנאמר בעפ"ג (חי') 23517-02-20 מדינת ישראל נ' אלכילאני (28.07.20): "מגמת החמרה זו ניכרת במיוחד בפסיקה מן התקופה האחרונה, החמרה אשר באה לידי ביטוי, בין היתר, בכך שהסף התחתון של מתחם הענישה בעבירה של החזקת נשק שלא כדין, גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי, עולה על תשעה חודשי מאסר, דהיינו, פרק זמן אשר אינו מאפשר ריצוי עונש המאסר על דרך של עבודות שירות." וכן בהמשך: "אם נסכם את הדברים: גזר-דינו של בית-משפט השלום, שהסתפק בהטלת ענישה של שמונה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, אינו יכול לעמוד, וזאת בשים לב לחומרת העבירה של החזקת נשק שלא כדין, ופוטנציאל הסיכון הטמון בהחזקת הנשק ללא היתר, עבירה שהפכה ל"מכת מדינה", והביאה למגמת החמרה בפסיקה כשבית המשפט נקרא להירתם למאבק בעבירה זו."

סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת החזקת נשק מלמדת על טווח ענישה רחב התלוי לרוב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

בע"פ 545/20 פלוני נ' מדינת ישראל (3.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 12 חודשי מאסר בפועל לאחר שהמערער, בעל עבר נקי, הורשע באחזקת ונשיאת אקדח, מחסנית תואמת ו-50 כדורים. בע"פ 5765/20 אבו בכר נ' מדינת ישראל (22.3.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 18 חודשי מאסר בפועל לאחר שהמערערים, בעל עבר נקי, הורשעו בהובלת ונשיאת 2 אקדחים, טעונים כל אחד במחסנית מלאה ונאמר: "יש להצר על כך שהמערערים, שאין להם עבר פלילי ולא הסתבכו בעבירות נוספות מאז האירוע נשוא כתב האישום, הסתבכו בעבירות כגון דא. ברם, מדיניות הענישה בעבירות נשק ידועה. המדובר ב"מכת מדינה", שאת פירות הבאזשים שלה אנו חווים, לצערנו, כמעט מידי יום, ומכאן מדיניות ההחמרה בעבירות כגון דא."

ברע"פ 4079/21 פלוני נ' מדינת ישראל (20.6.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 6 חודשי מאסר בפועל שהוטל תוך חריגה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום ונקבע: "כפי שהדגשתי פעם אחר פעם, הסיכון הכרוך בעבירות של החזקת נשק שלא כדין נובע מהנזק הפוטנציאלי אשר עלול להיגרם ממנו - אף אם הנשק נתפס בטרם נזק זה התממש. בפרט, קיים סיכון, כפי שאנחנו נוכחים לדעת לא אחת, כי הנשק עלול להגיע לידיים עברייניות וייעשה בו שימוש אשר יוביל בסופו של יום לגביית מחירים כבדים בנפש."

ברע"פ 3619/21 אבו הלאל נ' מדינת ישראל (26.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 10 חודשי מאסר בפועל ונאמר: "אנו עדים פעם אחר פעם לשכיחותם של עבירות הנשק בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית. החזקת נשק חם בידי מי שאינו מורשה לכך עלול להוביל לתוצאות הרוות אסון, אשר יגבו מחירים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחומרה הטמונה בהחזקת נשק שלא כדין ומהסיכון שנוצר

לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים (רע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל (25.8.2020); רע"פ 4065/18 איאסו נ' מדינת ישראל (30.8.2018)).

במכלול הנסיבות, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בהחזקת כלי הנשק המאולתרים.

בע"פ 3632/14 אנואר אבו סבית נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 08.12.14), בית המשפט העליון דחה ערעורו של המערער על גזר דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו הושתו עליו **18 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה בגין עבירה של החזקת נשק מסוג תת מקלע מאולתר. עוד נקבע כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי אשר נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, הינו מתחם הענישה המקובל כיום בעבירות אלה. המדובר בצעיר, נעדר עבר פלילי.

בע"פ 4722/20 **בזייג נגד מדינת ישראל** (09.08.20), המערער הורשע בביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין והחזקת אבזר לנשק שלא כדין כך שנהג ברכב בנוף הגליל כשהוא מחזיק ברכב, נשק מסוג דמוי רובה סער M-16 המכיל חלקים של כלי נשק תקינים ומחסנית תואמת ריקה מתחמושת. בית המשפט המחוזי, קבע מתחם עונש הנע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר וגזר על הנאשם **18 חודשי מאסר בפועל**. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה.

הנאשם כאמור, הסליק אקדח טעון כשהוא מוכן ומזומן ופוטנציאל הנזק הטמון בו רב לאין ערוך.

אמנם, בסופו של יום לא נעשה שימוש בנשק, כפי שנקבע בחוות דעת המעבדה שהוגשה, עם זאת אין בכך כדי להפחית מחומרת הנסיבות הקשורות בביצוע המעשים ולהתעלם מהנזק ומהפגיעות הפוטנציאליות שהיו עלולים להתרחש.

בהתחשב בעובדות ונסיבות חמורות אלה ובמגמת ההחמרה ההדרגתית של בית המשפט העליון בעבירות נשק, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם **נע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**.

קביעת העונש ההולם

אין כל חולק כי עונש מאסר בפועל יפגע בנאשם, בוודאי עונש המאסר יפגע במשפחתו ובפרנסתם. עם זאת, מאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח איננו זר לנאשם ולא יהיה זה מאסרו הראשון. גם לא השני. למרות עובדות אלה, לא השכיל הנאשם לחדול מביצוע עבירות חמורות והוכיח כי גם בחלוף השנים לא הציב לעצמו גבול ולא נרתע.

בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם אין להתעלם מהעובדה כי אין זו מעורבותו הראשונה בפלילים.

עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות מלמד כי לחובת הנאשם 11 הרשעות קודמות בעבירות הריגה, נשיאת נשק שלא כדין, פציעה או חבלה זדונית שלא כדין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם, תגרה, בריחה ממשמורת חוקית, חבלה כשעברייני מזויין, חבלה חמורה, החזקת סכין, עבירות רכוש וסמים, בגינן ריצה הנאשם מאסר מאחורי סורג ובריאח והוטלו עליו מספר מאסרים מותנים.

אומנם, הרשעתו האחרונה של הנאשם היתה בשנת 2006 כאשר מאז ועד לביצוע העבירה הנוכחית לא הסתבך הנאשם בפלילים, עם זאת אין בכך כדי ללמד כי הנאשם נטש את הדרך העבריינית מששב וביצע עבירה חמורה של החזקת נשק וכאמור, להרשעותיו הקודמות של החזקת/ נשיאת נשק שלא כדין נלוו עבירות אלימות חמורות שאף נסתיימו במוות של אדם (ר' פרט מס' 3 בגיליון ההרשעות).

בטיעוניו לעונש ביקש בא כוח הנאשם להקל עם הנאשם ולזקוף לזכותו את הודאתו ולהתחשב בנסיבות חייו. דומני, כי אין מקום לתת את מלוא המשקל לנסיבות ולטיעונים אליהם מפנה בא כוח הנאשם. אומנם בצד סוג, טיב וחומרת העבירות המיוחסות לנאשם, ישנם שיקולי ענישה רבים ומגוונים אך בסופו של יום בגזירת הדין אמון בית המשפט על איזון האינטרסים השונים. מחד עומד בפני בית המשפט הצורך בהרתעת הרבים דוגמת הנאשם ובשמירה על אינטרס הציבור, מאידך עומדות נסיבותיו האישיות של הנאשם הספציפי. איזון שיקולים מתחייב זה, אל לו להתפרש כצעד המחייב את בית המשפט להעדיף את נסיבותיו האישיות של הנאשם, על פני האינטרס הציבורי הדורש הרחקתו של העבריין מהחברה (ע"פ 5330/20 ענבתאוי נ' מדינת ישראל, (22.11.20)).

במקרה דנן יש אף צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות נשק מסוג זה וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים. עבירות הנשק הפכו לנגע שהתפשט בחברה ועל בתי המשפט להילחם בנגע זה מלחמת חורמה. חדשות לבקרים מתבצעים מקרי ירי תוך שימוש בנשק חם. בעשרות מקרים, קיפדו חייהם, צעירים ומבוגרים כאחד, בשל מעשי ירי ושימוש בנשק, באחד מהם אף הורשע הנאשם בשנת 2004 ונדון ל-7 שנים מאסר בפועל ולמרות זאת, שב לסורו והחזיק באקדח טעון שלא כדין.

עם זאת, אקח בחשבון במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אתה עובדה שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות מלאה על מעשיו, חסך זמן שיפוטי וכן את פרק הזמן שחלף ממעורבותו האחרונה בפלילים, כך שפרמטרים אלה יזקפו לזכותו ויהוו שיקול לקולא ביחס לעונש בתוך המתחם, כך שבעניינו ניתן יהיה להסתפק בענישה הקרובה לרף התחתון של מתחם הענישה.

משנאמר כל זאת, ובהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת כפי שאזכרה לעיל, תוך התחשבות בהודאתו של הנאשם ובנסיבותיו, וכן תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 14 חודשים. המאסר יחושב מיום מעצרו - 29.08.2021.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי מאסרו בגין תיק זה, על אחת העבירות בהן הורשע או כל עבירת נשק מסוג פשע.

3. קנס בסך של ₪ 3,500 או 10 ימים מאסר תמורתו.

עמוד 7

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים בתיק (נשק ותחמושת).

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ג כסלו תשפ"ב, 17 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.